

Čenjeni gospod Doropoljski!

Hvala lepa! Vaš odgovor me je jako razveselil. Žalosti me, da ima „Zvonček“ premalo naročnikov. Tukaj je deset otrok naročnikov. Atek mi je rekel, da je 1220 slovenskih šol. „Zvonček“ bi moral imeti vsaj 1220 krat 10 malih naročnikov. Vilko Greber nima „Zvončka“, ker je sin ubogih roditeljev. Nas je deset, naročimo mi za njega „Zvonček“! Ako vsaka šola tako stori, dobi „Zvonček“ mnogo novih naročnikov.

Kotičkarjem podajam računsko nalogo: Ako se želja Radkova izpolni, a) koliko naročnikov bi moral imeti „Zvonček“; b) koliko novih naročnikov bi naraslo; c) koliko skupaj; č) koliko bi znašala naročnina; d) koliko mora vsak prispevati za Vilka Greberja?

Srčno Vas pozdravlja Vam hvaležni

Radek K o p i č,
učenec IV. razr. I. odd. pri
Sv. Lenartu v Slov. Goricah.

Odgovor:

Ljubi Radek!

Tvoja velika vnema in skrb za prospevanje našega ljubega „Zvončka“ mora vsakogar iskreno geniti. Ko bi imeli povsod tako navdušenih prijateljev, bi se našemu listu kar hitro boljše godilo. Toda kaj hočemo, ko pa ni povsod tako, kakor je pri Sv. Lenartu! N. pr. Jesenice na Gorenjskem so med največjimi slovenskimi občinami, a naš list ima tamkaj le — enega naročnika! — No, upajmo, da tvoje pismo predrami zaspance in doseže vsaj nekaj tistega namena, ki si ga želiš v korist „Zvončka“. Kotičkarji se gotovo z veseljem lotijo reševanja Tvoje naloge. O uspehu sporočim prihodnjič! Sv. Lenartu iskrene pozdrave! Živelj zavedni slovenski fantje!

*

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Ker vidim v Vašem kotičku v „Zvončku“, da Vam piše mnogo otrok, se Vas drznem tudi jaz nadlegovati. Učenec sem III. razreda ljudske šole v Artičah pri Brežicah. Uči me teta. Rad hodim v šolo. Doma sem v Celju, kjer je papa učitelj okoliške šole. Zdaj je mo-

biliziran in služi kot poročnik v Cetinju. Mamica mi je že umrla pred petimi leti.

Jako rad čitam „Vrtec“ in „Zvonček“. Naročen sem na oba lista. Kadar boste, veledenjeni gospod, imeli kaj časa, mi, prosim, pišite par vrstic. Jako bom vesel. — Že naprej se Vam zahvaljuje in Vas vdano pozdravlja

Branko V o g l a r.

Odgovor:

Ljubi Branko!

Nikar ne misli, da me nadleguješ, ako mi pišeš. Obratno! Vesel sem vsakega pisemca, tako me je tudi Tvoje pisemce razveselilo. Čim več kotičkarjev se oglašajo, tem večje je moje veselje. O Tvojem očetju sem že čul, da je sedaj v Črni gori. Želim mu zdravja in srečnega povratka v slovensko domovino! Tudi mi je znano, da je Tvoja ljuba mamica umrla. Hudo Ti je še danes po njej, in gotovo je nikoli ne pozabiš.

*

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Upam, da ne boste hudi, ako Vam še jaz pišem. Ko sem Vam zadnjič pisala, sem bila stara šele šest let. Sedaj sem pa stara devet let in hodim v drugi razred v drugi oddelek. Jako rada hodim v šolo. Imam dobro gospodično učiteljico Ivanko Vidmarjevo. Imam jo jako rada, hodiva večkrat skupaj na izprehod. Prijateljic imam mnogo. Najrajša pa imam Reziko Križanovo, ki sedi v šoli poleg mene.

Z vdanim pozdravom!

Anica B r u d e r m a n o v a,
učenka v Vuzenici.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Res Ti je lepo, kadar se izprehajaš s svojo gospodično učiteljico. Rad bi vaju slišal, kako modrujeta in o čem se pogovarjata. Izprehodi pod milim nebom — posebno sedaj v pomladnem času in v lepi, prijetni družbi — ali si moreš misliti kaj zabavnejšega? Blagor Ti, da imaš tako blago učiteljico!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Ker sem Vam zadnjič pisal, da Vam pošljem sliko, Vam jo pošiljam. Jako se že veselimi pomladi, ko bom lahko skakal po vrtu. Toda deloma ni dobro, če je pomlad, zakaj mene preljubo pomladansko solnce preveč vabi pod milo nebo, da ne izvršujem svojih šolskih dolžnosti. Pripravljeno imam že pesemco, ki jo tudi pošljem v „Zvonček“. Naslov ji je „Mladi lažnivček“. Imam sploh veliko veselje zlagati pesmi. Pa tudi berem jih rad. Rad tudi rešujem rebuse in demante. To mi je največja zabava. Vedno se razveselim, če vidim v „Zvončku“ kak rebus ali sploh kako uganko. Sedaj pa moram pismo zaključiti, da ne bo pismo v „Zvončku“ vzelo preveč prostora in s tem onemogočilo, da bi bila tiskana pisma drugih kottičkarjev, ki se ravno tako veselijo Vašega odgovora. Prosim, priobčite mojo sličico v „Zvončkovem“ kottičku.

Blagovolite sprejeti srčne pozdrave od

Milivoja I le š i č a,
dijaka IV. razr. II. drž. gimnazije
v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Milivoj!

Pohvaliti moram tvojo odkritosrčnost. Upam pa, da imaš toliko trdne volje, da nečeš uživati samo veselja pomladanskih dni, ampak da izvršuješ tudi svoje dolžnosti. Razvedrilo po dokončanem delu je slajše. Če pa človek samo uživa in zanemarja svoje dolžnosti, ne more imeti pravega veselja, ker ga peče vest. Posebno mi Slovenci moramo vsi delati, ako hočemo, da bo boljše nam in naši domovini. Le z delom si ustvarimo bodočnost! Brez dela ni jela! Te besede veljajo vsem mladim Slovincem in Slovenkam brez razlike. Vi ste naše upanje, vsi vi ste poklicani, da stopite kdaj na naša mesta in posvetite vse svoje duševne in telesne sile blaginji in napredku drage naše očetnjave. Naš pesnik Gregorčič kliče z mogočnim glasom:

Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi,
a delo in trud nam nebo blagoslôvi!

Končno priobčujem Tvojo sličico s pripisano pesemco, Ti pa nam v bodočem pismu razloži, zakaj noče možiček nikoli obležati?

M. J. L.

Jožek možička ima,
glej, kako se z njim igra!
Možiček pa ležati noče,
če ga poleže, vstati hoče.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Gotovo se Vam bo čudno zdelo, ko dobite to najino pismo iz Srbije. S sestrico Nado in mamico smo prišle sem kot goriške begunkice k našemu papačku, ki biva tukaj kot vojak, odkar je naša vojska zasedla Srbijo. Takoj sva prosili papačka, naj nama naroči „Zvonček“, kar je tudi storil. Prav radi ga čitava in komaj čakava na prihodnjo številko. Jaz sem stara 10 let, moja sestrica pa 9. Slovenske šole tukaj nimamo, poučuje nas gospod učitelj Božo Račić, ki ga gotovo tudi Vi poznate. Tudi on služi tukaj kot vojak. Tudi srbskega jezika smo se že precej naučile, ki je jako podoben slovenskemu. Mesto je močno porušeno od vojne. Godi se nam ne prav slabo, vendar komaj čakamo, da se povrnemo v svojo ljubo domovino, posebno sedaj, ko smo zvedeli veselo novico, da je Gorica zopet naša.

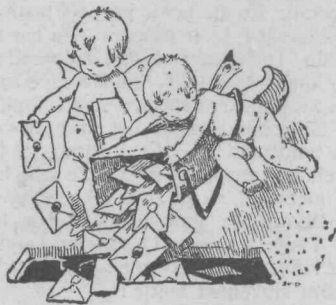
S spoštovanjem Vas pozdravljata

Vanda in Nada Brajninkovi
v Šabcu (Srbija).

Odgovor:

Ljubi sestri Vanda in Nada!

Kdo bi mislil, da Vaju vojna tako daleč povede z ljubega doma! Toda koliko stvari se je dogodilo sedaj med vojno, ki bi človek mislil o njih, da so nemogoče! Tako se tudi Vidve nista nadejali, da bosta morali kdaj iz lepe, cvetoče Goriške tja v globoko Srbijo. Kruto življenje je neusmiljen zapovednik. Toda Vajina slovenska domovina je sedaj osvobojena sovražnika, in trdno upanje imam z Vama vred, da se skoro vrneta v dragi domači kraj. Gospoda učitelja Račića poznam, saj je tudi on „Zvončkov“ sodruđnik. Pozdravljam ga prav lepo! Tako tudi Vajine starše in Vaju, ki sta vrli in zavedni Slovenki! Mnogokaj vidita in izkušata v svojem novem bivališču. Ob priliki nam vse to povesta. Ali ne?

Vsem kottičkarjem: Pisma prijavljam po redu, kakor mi dohajajo. Žal mi je, da morate toliko časa čakati na odgovore — toda prostor je kriv, njega primite za ušesa! Vsi srčno pozdravljeni! Vsi pogumno in uspešno na delo za napredok našega ljubega „Zvončka“! Spravimo ga, v vsako slovensko hišo!